

จิตตกอัป

พระอาจารย์สงบ มนสฺสฺสโต

เทศน์พระ วันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๐

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ ทำไมมันถึงเป็นธรรมะละะ มันเป็นธรรมะเพราะมันเป็นข้อเท็จจริง แต่ของเรามันไม่จริงใจ ถ้าหัวใจเราไม่จริง หัวใจเราเนาะปรารถนาความจริงนะ เราเกิดมาเป็น คน เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาในพุทธศาสนา เกิดในพุทธศาสนานะ เราเห็นภัยในวัฏสงสาร เรา เห็นภัยในวัฏสงสารนะ

คนที่ไม่เห็นภัยในวัฏสงสารเห็นไหม เขาไม่เชื่อ เขาไม่เชื่อของเขา เขาพยายามแสวงหา ความสุขของเขา เขาพยายามจะหาความสำเร็จทางโลกของเขา เขาว่าสิ่งนั้นมันเป็นที่ยิ่ง เป็น ความจริง เป็นวิทยาศาสตร์ เป็นสิ่งที่พิสูจน์ได้ในความเห็นของเขา แต่เขาไม่เชื่อนะ เขาไม่เชื่อ เรื่องมรรคเรื่องผลใจ ถ้าเขาไม่เชื่อเรื่องมรรคเรื่องผล เขาไม่เห็นภัยในวัฏสงสาร เขาถึงไม่มา ทรมาณใจ เขาหาว่ามาบวชพระนี่ต้องมาทรมาณตน มาทุกข์มายากใจ มันทุกข์มันยาก มันทุกข์ มันยากเพราะว่ามันไม่ตรงกับกิเลสใจ มันไม่เป็นที่กิเลสมันพอใจใจ ถ้าสิ่งที่กิเลสมันพอใจ มันว่าเป็นความสุขของมัน

แต่เนาะเรามาใจ นี้ถือพรหมจรรย์ ถ้าถือพรหมจรรย์มันมาอย่าง ย่างกิเลส ถ้ามันย่างกิเลส แล้ว เวลาเราประพฤติปฏิบัติ คำว่าย่างกิเลสมันขัดใจกิเลสทั้งนั้น ถ้ามันขัดใจกิเลส เพราะ กิเลสมันกลัวธรรม ๆ กลัวธรรมคือธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือกลัวข้อวัตร ปฏิบัติของครูบาอาจารย์ที่ท่านวางไว้ ท่านวางไว้เนาะ เห็นไหม ถ้าเราไม่มีหลักเกณฑ์ของเรา เรา ต้องมีเครื่องอยู่ ถ้าเป็นเครื่องอยู่มันต้องมีธรรมวินัยเป็นเครื่องอยู่ ถ้ามีเครื่องอยู่ เห็นไหม เรา เกาะตรงนี้ไว้ ๆ คำว่าเกาะตรงนี้ไว้มันต้องพยายามของมัน คนจะจมน้ำ ถ้าเขามีขอนไม้ของเขา เขาเกาะขอนไม้นั้นไว้เพื่อชีวิตของเขา

นี่ก็เหมือนกัน เราจะประพฤติปฏิบัติธรรม แต่หัวใจของเรายังไม่มีคุณธรรม ไม่มี คุณธรรมเราก็ต้องเกาะข้อวัตรปฏิบัติ นั้นไว้ เห็นไหม เป็นเครื่องอยู่ ๆ เป็นเครื่องอยู่เนี่ยมันเป็น การทรมาณกิเลสใจ กิเลสมันถึงไม่พอใจ ถ้ากิเลสไม่พอใจ เราฝืนทนของเรา ๆ เขาถึงบอก มัน ต้องเป็นความทุกข์อันหนึ่ง เป็นความทุกข์อันหนึ่ง เป็นความทุกข์เพื่อพ้นจากทุกข์ใจ เป็นความ

ทุกข์ที่พยายามค้นคว้าหาสัจจะความจริงในใจของเราใจ นี่มันมีความจริงอยู่ ความจริงคือจิตนี้ มันไม่เคยตาย จิตนี้ไม่เคยตาย มันเป็นความจริงอันหนึ่งอยู่ แต่มันโดนกิเลสครอบงำมันไว้ไง เพราะโดนกิเลสครอบงำมันไว้ สิ่งที่เกิดนิสัยความพอใจของตน ถ้าความพอใจของตน เห็นใหม่ มุมมองของตน ถ้ามุมมองของตนคือมุมมองของตนเป็นความถูกต้องดีงาม

นี่ถ้าฟังธรรมๆ ฟังธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ใดแสดงธรรมก็แล้วแต่ มันเป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพียงแต่ว่าผู้แสดงธรรมนั้นมันมีความจริงในใจหรือเปล่า ถ้ามันมีความจริงในใจหรือเปล่านั้น สิ่งที่ถูกมาเนี่ยมันขัดมันแย้งกัน แต่ถ้ามันมีความจริงในหัวใจ มันจะขัดจะแย้งกันที่ไหน มันจะไม่ขัดไม่แย้งกันเพราะอะไร เพราะท่านประพฤติปฏิบัติของท่านมา ท่านทุกข์ท่านยากของท่านมาก่อน แล้วความทุกข์ความยากอันนั้น ท่านพอใจจะทุกข์ใจ ท่านพอใจจะทุกข์นะ มันทุกข์เพราะความชীনบาน ทุกข์เพราะความศรัทธา ทุกข์เพราะความพอใจใจ แล้วความพอใจอันนั้นมันมีการกระทำอย่างนั้น เพราะความพอใจอย่างนั้น มีการกระทำอย่างนั้น มันถึงทำด้วยความรื่นเริงอาจหาญใจ

คำว่าอาจหาญ เพราะคนจะรื่นเริงอาจหาญขนาดไหน เวลาประพฤติปฏิบัติไปหิว กระจาย การหิวการกระจายเป็นความทุกข์ทั้งนั้น แล้วเวลาอดนอนผ่อนอาหารมันไม่หิว กระจายตรงไหน มันหิวกระจายทั้งนั้น แต่การหิวกระจายนี้มันเป็นการตัดทอนกิเลสใจ เป็นการลดทอนกำลังของมันๆ ถ้ามันสดชื่นของมัน แล้วเรารู้มันไม่ไหว มันสู้ไม่ไหว เราก็ต้องการความสงบ เราก็ต้องการจิตใจให้เรา่องแผ้ว ถ้าจิตใจเรา่องแผ้ว โดยที่การครอบงำของมัน เห็นใหม่ นี่การครอบงำของมัน เขาเรียกเวลามันตกอับใจ เวลามันเฉา มันเศร้ามันหมองใจ เวลาจิตมันเสื่อม เห็นใหม่ นี่มันตกอับ จิตมันตกอับ เวลามันตกอับขึ้นมา มันตกอับเพราะความที่มันเสื่อมสภาพของมันไป

ถ้าคนที่ประพฤติปฏิบัตินะ ถ้าจิตมันเป็นสมาธิอยู่บ้าง จิตมีความสงบอยู่บ้าง แล้วมันเสื่อมไปๆ เห็นใหม่ นี่จิตเสื่อม แต่เวลามันตกอับๆ ตกอับด้วยความไม่พอใจ ด้วยความไม่รู้ใจ ตกอับเพราะอะไร ตกอับเพราะมันไปหยิบไปฉวยเอาสิ่งที่ไม่ใช่ธรรมใจ ไปหยิบไปฉวยเอา อารมณ์ใจ ไปหยิบไปฉวยเอาสิ่งนั้น คำว่าตกอับๆ เห็นใหม่ เวลาผู้ที่ตกยาก ผู้ที่ตกยากเพราะเขาตกยากของเขา เพราะว่ามีผลผิดพลาดในทางการเงินของเขา มันเลยเป็นผู้ที่ตกยาก แต่เขาก็ยังมีนิสัยผู้ดีของเขา

เวลาจิตมันตกอับๆ เนี่ยเพราะมันความไม่รู้ มันความไม่รู้ใจ มันก็ไปคิดว่าเพราะอารมณ์เราเป็นความจริงใจ ไปยอมรับอารมณ์ของตนใจ นี่สิ่งที่เป็นกิเลสค้นหาความทะยาน

อยากในใจของตน เห็นไหม เราไปเชื่อมันไปเชื่อมัน ไปพอกพูนกับมันไป พอกพอกพูนสิ่งที่
ไม่ติงาม พอกพูนแต่กิเลสตัณหาความทะยานอยาก แล้วมันจะไปไหน มันตกอับเพราะความไม่
รู้ ตกอับเพราะความไม่เข้าใจ ตกอับเพราะไปหยาบฉวยเอา ไปหยาบฉวยเอาความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของ
ตน นี่พอไปหยาบฉวยสิ่งนั้นมา เห็นไหม หยาบฉวยมาจนเป็นจรตนิสัยของตน เวลามันตกอับ
ตกอับเพราะมารยาทของมัน ตกอับเพราะการกระทำของมัน ตกอับเพราะจิตนี้มันตกอับ
เพราะกิเลสมันครอบงำไป นี่ไง จิตมันตกอับ

ตกอับเพราะความไม่รู้ แต่คิดว่าเป็นความจริงๆ เห็นไหม เวลามันตกอับตกอับอย่าง
นั้น ถ้าจิตมันเสื่อมมันเสื่อมเพราะอะไร มันเสื่อมเพราะว่าขาดสติ มันเสื่อมเพราะขาดการ
บำรุงรักษา ถ้ามาบำรุงรักษา พยายามฝึกฝนของมัน มันก็กลับมาเจริญงอกงามอย่างเดิม นี่ถ้า
จิตมันเสื่อม

แต่ถ้ามันตกอับล่ะ ถ้ามันตกอับขึ้นมา มันไม่รู้ว่สิ่งใดดี สิ่งใดไม่ดี สิ่งใดดีสิ่งใดไม่ดี
มันเป็นสิ่งนั้น นี่ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ มันเป็นต้นเหตุ มันเป็นเหตุแห่งการตกอับ มันเป็น
เหตุให้จิตมันเศร้าหมอง มันเศร้าหมองเพราะอะไร เพราะที่เราเห็นภัยในวิภวสงสาร คนที่เห็น
ภัยในวิภวสงสารเขาต้องคัดแยกได้ใช้ใหม่ว่สิ่งใดเท็จสิ่งใดจริง เอาแต่ความจริงๆ สิ่งเป็นเท็จไม่
เอา แต่ถ้ามันไปหยาบฉวยมาด้วยความไม่เข้าใจของมัน มันก็เป็นความเท็จทั้งนั้น มันได้แต่สิ่งที่เป็น
ความเป็นเท็จมา ถ้าได้แต่สิ่งที่เป็นความเท็จมา มันจะให้จิตใจนี้ดีได้อย่างไร

ถ้าจิตใจมันจะดี มันก็ต้องเป็นสัจจะเป็นความจริงสิ เห็นไหม ดูศีลสมาธิปัญญาๆ ถ้ามัน
ทุกข์ ถ้ามันทำของมันไป แล้วผลของมันล่ะ นี่ไง เพราะจิตมันตกอับ ตกอับเพราะว่ามันไปหยาบ
ฉวยเอาแต่กิเลสตัณหาความทะยานอยาก มันไม่หยาบฉวยเอาสิ่งที่ตรงข้ามมา ตรงข้ามคือศีล
สมาธิปัญญา ถ้าศีลสมาธิปัญญา ถ้ามันหยาบฉวยอย่างนั้น มีสิ่งนั้นเป็นที่พึงอาศัยเห็นไหม นี่ไง
ที่ว่าต้องพึ่งธรรมๆ พึ่งธรรมเพราะเหตุนี้ไง พึ่งธรรมเพราะให้มันกระเทือนใจ

ใจของเราเนะ ใจของเราเห็นไหมธรรมชาติรู้ มันรู้ไปหมด แล้วมันมีกิเลสตัณหาความ
ทะยานอยากมันก็เป็นยางเหนียว พอยางเหนียวมันแปะไปหมด ถ้าแปะไปหมด เราต้องมี
สติปัญญาสมควรว่มันควรจะแปะอะไร มันควรจะยึดมันสิ่งใด ถ้ามันไม่มีสิ่งใดเป็นที่น่า
ไว้วางใจ เราก้ยึดมันศีลสมาธิปัญญา ถ้าเรายังประพฤติปฏิบัติไม่ได้ เราก้มีครูบาอาจารย์ใช้ไหม
ครูบาอาจารย์ของท่านประพฤติปฏิบัติมาก่อน หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านทำของท่านมา
ท่านตรากตรำกันมาขนาดไหน ท่านชวนชวายของท่านมาขนาดไหน

ดูสิ ท่านทำของท่านมา แล้วท่านทำของท่านมา ดูสิ หลวงปู่มั่นท่านพูดกับหลวงตาไว้ เห็นไหม “ผู้ที่มีพรชามากไม่ต้องขึ้นมา ให้ผู้น้อยมันขึ้นมามันจะได้มีข้อวัตรติดหัวใจมันไป มันจะได้มีข้อวัตรติดหัวใจมันไป” นี่ท่านวางข้อวัตรของท่านไว้ เพราะว่าผู้ที่มีพรชามากแล้ว ไม่ต้องขึ้นมา เพราะว่ามันมีหลักมีเกณฑ์ของมัน คนที่มีหลักมีเกณฑ์แล้วก็มีที่พึ่งอาศัย ก็มีสิ่งใดที่ยึดมันถือมัน แต่ถ้ามันยังไม่มีสิ่งใดเลยเห็นไหม ให้มันขึ้นมามันจะได้มีข้อวัตรติดหัวใจมันไป ถัดหัวใจมันไป สิ่งนั้นเป็นที่พึ่งอาศัย นี่ ถ้าเป็นที่พึ่งอาศัย มันประคองหัวใจของมันไว้ อย่าให้มันตกอับ ถ้าจิตใจมันไม่มีที่พึ่งที่อาศัย เห็นไหม มันวางใจ แล้วปล่อยใจไปตามแต่ตัณหา ความทะยานอยากของตน

นี่ปล่อยจิตใจของตนไปตามกิเลสตัณหาความทะยานอยากของตน แล้วก็บอกว่าเป็นคนดี ๆ จะเป็นคุณความดี แล้วมันจะดีได้อย่างไร นี่ไง ถ้าจิตมันตกอับมันตกอับอย่างนี้ ตกอับเพราะมันไม่มีสติปัญญา ตกอับเพราะมันคัดเลือกไม่เป็น ตกอับเพราะมันไม่รู้จักรัสิ่งใดว่ามันเป็นธรรม และไม่เป็นธรรม ถ้าสิ่งที่เป็นธรรมมันก็ต้องเป็นธรรมสิ เพราะสิ่งที่ไม่เป็นธรรม ๆ พอมันไปมั่ว สุกกับอารมณ์ตัณหาความทะยานอยากอย่างนั้น แล้วมันจะเจริญรุ่งเรืองได้อย่างไร มันก็ตกอับของมันไง ถ้ามันตกอับของมัน มันก็ทุกข์มันก็ยากของมัน แล้วเวลามันทุกข์มันยากขึ้นมา เห็นไหม มันเป็นข้อเท็จจริง

เวลามันทุกข์มันยาก มันทุกข์ยากในหัวใจนะ มันเผาใจดวงนั้น ใจดวงใดก็แล้วแต่ถ้ามันมีที่พึ่งที่อาศัยขึ้นมา เห็นไหม มันอยู่ที่ไหนมันก็รื่นเริงเป็นที่อาภายของมันเป็น แต่ถ้าจิตที่มันตกอับนะ มันอยู่ที่ไหนมันก็ตกอับของมัน มันมีแต่ความเศร้าหมอง มีแต่ความแผดเผา แล้วมันจะมีความสุขที่ไหน มันไม่มีความสุขหรอก ถ้าไม่มีความสุข เห็นไหม เพราะอะไร มันไหลไปเอาสิ่งของมันพอใจใจ

แต่ถ้าเรามีสติมีปัญญา มีสติมีปัญญา เห็นไหม เราสาวกสาวกะ ได้ยินได้ฟังธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเราประพฤติปฏิบัติสิ นี่ เห็นไหม กาลามสูตร ไม่ให้เชื่อ ๆ เขายังไม่ให้เชื่อเลย กาลามสูตรไม่ให้เชื่อแม้แต่อาจารย์ของตนท่านแสดงธรรม ฟังธรรม ๆ นี่แหละ เวลาฟังธรรมขึ้นมา ถ้ามีศรัทธาความเชื่อ ศรัทธาความเชื่อฟังแล้วเอาไปใคร่ครวญ เอาไปพิจารณาว่ามันจริงหรือไม่จริง แล้วประพฤติตามความเป็นจริง นี่พิสูจน์กัน หลวงปู่เสาร์หลวงปู่มั่นท่านทำของท่าน ท่านให้ลูกศิษย์พิสูจน์ทั้งนั้น พิสูจน์ขึ้นมาเพื่อให้เป็นความจริงขึ้นมา มันต้องพิสูจน์สิ มันเป็นปัจจัยตั้ง มันเป็นสันติวิภู มันเป็นความจริงของเราเราฟังมา ๆ เราก็คปฏิบัติมา

เวลาหลวงปู่มันท่านสั่งสอนลูกศิษย์ของท่าน นี่ดูสิ หลวงปู่อ่อน ท่านบอกว่าท่านให้บริการมายาวๆ เวลาองค์อื่นท่านให้พุทธโรๆ นี่ไง เพราะมันเป็นจริตเป็นนิสัยของเขา ถ้าเป็นจริตเป็นนิสัยของเขา เวลาประพฤติปฏิบัติแล้วมันเป็นความจริงขึ้นมาใหม่ ถ้าจิตมันสงบขึ้นมา เห็นใหม่ จิตมันมีกำลังขึ้นมา เวลาจิตถ้ามันสงบมีกำลังขึ้นมา ก็เลสหน้าไหนมันจะโผล่มาวะ นี่ก็เลสหน้าไหน ก็เลสไอ้สัญญาอารมณ์ที่มันหลอกลวงอยู่นี้มันจะโผล่มาได้ยังไง ถ้าเรามีสติปัญญาพอ

แต่นี้มันขาดสติใจ เวลามันอ่อนแอใจ ไม่ต้องโผล่มาหรอก อ่อนอ่อนให้มันมาเลย ไปยอมจำนนกับมันเลย นี่ชอบๆๆ แล้วไปชอบอารมณ์อยู่อย่างนั้น มันเป็นประโยชน์อะไร มันไม่เป็นประโยชน์อะไรเลย ใครๆ ก็มี ของมันมีอยู่แล้วเยอะเยอะไปหมด แต่ว่าเวลาธรรมและวินัยมันมาจากไหน นี่มันเป็นครั้งเป็นคราวนะ

เวลาผู้ที่เกิดร่วมสมัยกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเขาเรียกสหชาติ นี่มีบุญญาธิการมาก แล้วเวลาสาวกสาวกะในสมัยพุทธกาล เห็นใหม่ ในพุทธศาสนาใครๆ ก็อยากจะเกิดร่วมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใครๆ ก็อยากเห็น ใครๆ ก็อยากร่วม นี่เวลาสหชาติผู้เกิดร่วมมันมีบุญกุศลมาก แต่ไอ้ของเราเห็นใหม่ กิ่งพุทธกาลๆ เราเกิดมากิ่งพุทธกาลแต่ยังมีร่องมีรอยของพุทธศาสนาอยู่ นี่มีร่องมีรอยนะ ถ้าไม่มีร่องมีรอยมันก็เป็นวัฒนธรรมประเพณีเท่านั้น นี่สิ่งที่เป็นวัฒนธรรมประเพณีที่เขาอยู่กัน ไอ้ของเราเราเกิดมาแล้วเราก็ตูอยู่ในวัฒนธรรมนี้ เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดในพุทธศาสนา แล้วเรามีศรัทธามีความเชื่อนะ เวลาคนจะบวชนะ เวลาคนจะบวชโดยที่แล้วแต่ผลของวิญญูะ บางคนบวชแสนทุกข์แสนยาก บางคนบวชแล้วนะ กว่าจะได้บวชนะ บางคนมีโอกาสนะ พ่อแม่ส่งเสริมก็ได้บวชตั้งแต่ต้น

นี่แม่เกิดมาในพุทธศาสนา เกิดมาแล้วเห็นภัยในวิญญูสงสาร เวลาบวชมาเรียน บวชเรียนเสร็จแล้วนะ นี่เวลาครูบาอาจารย์ของเรา เห็นใหม่ แต่ละองค์ๆ ท่านแสวงหาของท่านนะ นี่แสวงหาครูบาอาจารย์องค์ที่ท่านไว้วางใจได้ องค์ที่จิตใจมันยอมรับ นี่แสวงหาอย่างนั้น แล้วแสวงหาอย่างนั้นนะ ครูบาอาจารย์ที่เราลงใจที่ยอมรับใช้ใหม่ ทุกคนก็ลงใจทุกคนก็ยอมรับเหมือนกัน ถ้าทุกคนก็ลงใจทุกคนยอมรับเหมือนกัน สถานที่ที่อยู่อาศัยมันก็คับแคบ มันก็มีการกระทบกระเทือนกัน นี่แล้วครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นธรรมๆ ท่านคุ้มครองดูแลใจ ดูแลเพื่ออะไร ดูแลเพื่อ..ดูสิ ขนาดที่ว่าเรารักษาใจของเรา ใจของเรามันยังดิ้นรนขนาดนี้ แล้วมีสิ่งใดที่ไปกระทบกระเทือนล่ะ แล้วมันจะภาวนากันยังไง ใช้ใหม่

เวลาเราอยู่กับหลวงตาท่านบอกเลยนะ นี่หมู่คณะอย่าจับผิดกันนะ ถ้าพูดถึงจะมีที่เป็นตัวอย่าง ก็ให้ดูเราเป็นตัวอย่าง คือให้ดูตัวท่าน ให้ดูองค์หลวงตาท่านเป็นตัวอย่างไง เพราะ

อะไร เพราะพวกเราดูกันไม่ได้ คนมีกิเลส คนมีกิเลสมันดูกันไม่ได้ มันไว้ใจกันไม่ได้ พอไว้ใจไม่ได้ สิ่งใดแล้วมันก็จะกระทบกระเทือนกัน ถ้ามันกระทบกระเทือนกัน เห็นไหม ท่านบอกว่ามีอะไรให้ดูเราเป็นตัวอย่าง มีอะไรคือให้ดูองค์หลวงตาเป็นตัวอย่าง สมัยที่ท่านประพฤติปฏิบัติอยู่ สมัยที่ท่านภาวนาอยู่ มันไม่เป็นอย่างที่เราเห็นตอนโครงการช่วยชาติหรือ มันรอบคอบไปหมด แล้วเข้มงวดไปหมด ท่านบอกกิเลสไม่ได้ มันอันตราย ท่านไม่ไว้ใจเลยนะ นี่กิเลสๆ แค่มีกิริยาทำทางท่านเอาก่อนเลย ท่านไม่ปล่อยให้กระทบกระเทือนคนอื่นนะ

ถ้ามันปล่อยให้กระทบกระเทือนคนอื่น เห็นไหม ดูสิ ใจของเราคนเดียวเราก็รักษาากอยู่แล้ว ใจของเราคนเดียว ใจของเราคนเดียว เห็นไหม หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โร กวามันจะสงบระงับ กวามันจะฝึกหัดใช้ปัญญาได้ มันยากง่ายแค่ไหน ใจของเราคนเดียวมันก็ทุกข์ยากอยู่ขนาดนี้แล้ว แล้วทำไมต้องมากระทบกระเทือนกับข้างนอกอีก นี่สิ่งที่ข้างนอกกระทบกระเทือนกัน เราคนเดียวเราก็ทุกข์พอแรงอยู่แล้วนะ หัวใจของเรามันก็รักษาากอยู่แล้วนะ แล้วยังจะให้คนอื่นมากระทบกระเทือนอีกหรือ

นี่แล้วถ้ามีครูบาอาจารย์ เห็นไหม องค์ที่เราไว้ใจ คนอื่นเขาไว้ใจเหมือนกัน พอไว้ใจเหมือนกัน เข้าไปแล้วมันก็เป็นหมู่เป็นคณะ มันก็มีการกระทบกระเทือนกันเป็นธรรมดา นี่เราต้องสงวนรักษาสี ต่างคนต่างต้องดูแลกัน ต่างคนต่างก็อย่าให้กระทบกระเทือนกัน ฉะนั้นกติกากของวัดป่าบ้านตาด จะเดินเข้าไปในที่อยู่ของพระไม่ได้ จะเดินไปศาลา ต่างคนต่างตรงไปสู่ศาลา จะไม่มีทางแวะปลีกเข้าไปในที่ของใคร ไม่ให้เดินผ่านกัน ถ้ามันจะมีความจำเป็นต้องขออนุญาต

เวลาอยู่กับท่านๆ ทำอย่างนั้นนะ ท่านทำให้เหมือนกับเราอยู่คนเดียว ท่านทำให้เราอยู่ในที่สงบสัจดี ทำท่าเหมือนไม่มีใครเข้ามาให้มีความกระทบกระเทือนกัน แต่! แต่มันก็กระทบเพราะมันเป็นธรรมดาของมนุษย์ มนุษย์เป็นสัตว์สังคมไป พอสัตว์สังคมแล้วมันก็มีสังคมของมัน แล้วสังคมของกลุ่มนั้น สังคมของกลุ่มนี้ เพราะมันเข้ากันด้วยความชอบ พอเข้ากันด้วยความชอบมันก็มีการกระทบกระเทือนเป็นธรรมดา แต่โดยความเป็นธรรมของท่าน ท่านก็พยายามจะให้เป็นธรรม พยายามให้เสมอภาค พยายามอย่าให้กระทบกระเทือนกัน พยายามอย่าให้ไปทำให้การปฏิบัติมันสะดุด

นี่ไง เวลาครูบาอาจารย์ที่เราลงใจ คนอื่นก็ลงใจ เวลาลงใจไปแล้วมันก็มีเป็นกลุ่มเป็นก้อน มันนี่ เห็นไหม นี่ไง ไปทำอย่างนี้ เห็นไหม ถ้ามันจะตกอับมันก็ตกอับอย่างนี้ ธรรมดากการภาวนาการแสวงหาสัจจะความจริงก็แสนยากอยู่แล้ว คนภาวนามันจะรู้ แล้วคนภาวนานี่สิ่งนี้

เป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อน สิ่งทีละเอียดอ่อนในความรู้สึกของคนมันละเอียดอ่อนมากนะ นี่อะไรที่มันเกิดขึ้นมา นี่มันหุยาเว ติจินินทาโลกธรรมแปด มันไปก่อนมาก่อน เขาไม่ได้ว่ามันก็ไปเอามาอยู่แล้ว แล้วเรามาอยู่ด้วยกันยังมากกระทบกระเทือนกัน มันไม่ควร มันไม่ควรมี ไม่ควรเป็น มันมีไม่ได้ ถ้ามีไม่ได้นะ แล้วเอาอะไรเป็นบรรทัดฐานล่ะ นี่ธรรมวินัยไ

ธรรมวินัยนะ เห็นไหม คูลี ข้อวัตรปฏิบัติของหลวงปู่เสาร์หลวงปู่มั่นท่านวางไว้ แล้วครูบาอาจารย์ท่านก็สืบต่อกันมา ใครพยายามจะยึดได้มากได้น้อยแค่ไหน มันก็อยู่ที่อำนาจวาสนา มันเป็นความชอบอีกล่ะ ถ้าความชอบในกรรมฐาน ความชอบในการประพฤติปฏิบัติ ความชอบในสังฆธรรม ถ้าความชอบในสังฆธรรม ถ้าคนที่มีความชอบในสังฆธรรมนั้น มันจะแสดงออก การแสดงออกนั้นมันจะแสดงออกว่า ใจของคนมันมีหลักมีเกณฑ์หรือไม่ ถ้าใจคนที่มีหลักมีเกณฑ์มันชอบความสงบสัจ ชอบความมีน้ำใจต่อกัน นั่นแสดงว่าในหัวใจของเขา เขาชอบกรรมฐาน ในหัวใจของเขาเขาใฝ่ในการประพฤติปฏิบัติ ถ้าในหัวใจของเขามันไม่ใฝ่ในการประพฤติปฏิบัติ มันก็จะไปกวนกัน

นี่พอจิตมันตกอับ มันตกอับแล้วมันทำให้คนอื่นเดือดร้อนไปหมดเลย ถ้าจิตมันตกอับ เห็นไหม ตกอับเพราะขาดสติปัญญา ตกอับเพราะเห็นคุณเป็นโทษ นี่เห็นคุณเป็นโทษ เห็นโทษเป็นคุณ นี่เพราะมันตกอับมันมีมุมมองที่แตกต่าง มีมุมมองที่ผิดไปจากธรรมชาติ

แต่ถ้าคนเรามันประพฤติปฏิบัติโดยสังจะความจริง เวลาครูบาอาจารย์ของเรา เห็นไหม เวลาจิตของท่าน ท่านเป็นสมาธิได้ ทำความสงบได้ ถ้าความสงบได้มันเป็นความมหัศจรรย์ พอความมหัศจรรย์อันนั้น คนที่อยากจะก้าวเดินต่อไปเขาจะรักษาจิตของเขา ถ้ารักษาจิตของเขา นี่ในอายตนะ ตา หู จมูก ลิ้น กาย เขาจะคอยควบคุม การควบคุมของเขา เขาจะมีสติปัญญาของเขา ฉะนั้น ในวงกรรมฐานมันก็มีการพูดเล่นพูดหัวกันเป็นเรื่องธรรมดา นี่ เวลาคนที่เคร่งนักเขาก็แหย่เล่น ไอ้คำว่าแหย่เล่น เห็นไหม เขาแหย่เล่นนี่มันเป็นการในกลุ่มของพระกรรมฐาน คำว่าเล่นมันไม่ใช่ความจริง เขาแหย่เล่นกัน เขามีจิตใจ เขาเอาจิตใจ เห็นไหม โห เกร็ง โห เกร็งเกินไป ให้ได้ผ่อนคลาย

แต่คนที่ประพฤติปฏิบัติ คนที่จริงจังขึ้นมามันก็กระเทือนใจ ถ้ามันกระเทือนใจ เขาก็หลบหลีกของเขา นี่คำว่าแหย่เล่น ในทุกสังคมมันก็มีการหยอกการล้อเล่นกัน นี่การล้อเล่นของใคร แต่นี่เราล้อเล่นก็ส่วนล้อเล่น แต่เราเอาจริงเราก็เอาจริงของเรา เราต้องรักษาหัวใจของเรา ถ้ารักษาหัวใจของเรา ถ้าจิตมันสงบได้ นี่สิ่งที่มันสงบสงบเพราะอะไร สงบเพราะว่า หนึ่ง ความเป็นอยู่ของเราใจ ศีลของเรา เราต้องมีศีลเป็นพื้นฐานก่อน มีศีลของเราแล้วมันก็มีปัจจัยสี่นี้ เรา

ฉันด้วยอะไร เราดูแลปากของเรา ดูความต้องการของร่างกาย ฉันแล้วมันสงบระงับไหม ฉันแล้วมันนั่งสมาธิได้ไหม ฉันแล้วมันยังโง่งงอยู่ พรุ่งนี้เช้าเราก็กดทอนลง กดทอนแต่เรื่องไขมันลงมา ฉันแต่ข้าวแต่ของเบาๆ ถ้ามันยังโง่งงหาทานอนอยู่ที่นี่ กดลงไป เห็นไหม ฉันแต่น้อยลง ผ่อนอาหารๆ นี้ ถึงเวลาเราผ่อน อดอาหารบ้างอะไรบ้าง

นี่ทำเพราะอะไร ทำเพราะว่า หนึ่ง เรามีเป้าหมาย เราต้องการสัจธรรม เราต้องการสัมมาสมาธิ เราต้องการจิตสงบ เราต้องการคุณธรรม เราไม่ต้องการปัจจัยสี่ แต่มันธรรมชาติคนเกิดมาต้องมีปัจจัยสี่ แม้แต่พระเราก็มีปัจจัยสี่ บริหารแปดนี่ก็คือปัจจัยสี่ แล้วปัจจัยสี่นี้มันขึ้นมาเพื่อการดำรงชีวิต ดำรงชีวิตไว้เพื่อการประพฤติปฏิบัติไง แล้วถ้าจิตมันสงบได้ เริ่มต้นตั้งแต่การทบทวนของตน ถ้าตนมันทบทวนอย่างนั้น แล้วทบทวนถ้าจิตมันละเอียดเข้ามา มันก็จะดูจิตของเราไม่ให้เสวยอารมณ์ ไม่ให้หิบบไม่ให้อับสิ่งใด ถ้าไม่ให้หิบบไม่ให้อับสิ่งใดด้วยสติด้วยปัญญา เห็นไหม มันก็วางของมันเข้ามา เห็นไหม ถ้าจิตมันมีสติปัญญาขึ้นมา มันจะรักษาของมัน ควบคุมหัวใจของตน

แล้วถ้ามันวิปัสสนาเป็นนะ มันพิจารณาของมันนะ โอ้อโฮ เป็นชั้นเป็นตอนขึ้นไปเลย นี่ถ้าเป็นชั้นเป็นตอนขึ้นไป พิจารณาไปแล้วเห็นสติปัญญาที่ตามความเป็นจริง ถ้าเห็นสติปัญญาที่ตามความเป็นจริง การปฏิบัติต่อเนื่อง ถ้าการปฏิบัติต่อเนื่องพิจารณาของมันไป มันวางของมันนะ วางแล้ววางเล่า พอวางแล้ววางเล่าเป็นการตึงคปทาน เวลาพิจารณาไปแล้วมันขาดๆ พอมันขาดขึ้นไปเป็นชั้นเป็นตอนขึ้นไป มันจะไปตกอับตรงไหน

ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมาแล้ว จิตที่มันเป็นความจริงขึ้นมามันตกอับไม่ได้ มันเป็นอกุศลธรรม มันเป็นสังขธรรม พอเป็นสังขธรรมมันลงไปกินอย่างนั้นไม่ได้ สัตว์อาชาไนย สัตว์อาชาไนยมันเลือกของมันนะ ทั้งอาหารทั้งน้ำ สัตว์อาชาไนย ถ้าสัตว์อาชาไนย เห็นไหม จิตที่เป็นอาชาไนย จิตมันถึงจะมีสัจจะมีความจริง ถ้าจิตที่มันมีสัจจะมีความจริง มันจะไปตกอับที่ไหน จิตเต็มแท้นี้ผ่องใส จิตเต็มแท้นี้ผ่องใส ถ้ามันผ่องมันใสของมันมันจะไปตกอับตรงไหน มันไม่ตกอับเพราะมันการบำรุงรักษา มันไม่ตกอับเพราะมันรู้จักคุณค่า การรู้จักคุณค่าอย่างนั้น การแสดงออกมันถึงจะแสดงออกอย่างนั้นไง

นี่การตกอับ ตกอับเพราะมันขาดสติ การตกอับเพราะว่ามันไหลไปเห็นคุณเป็นโทษ นี่มันเห็นคุณเป็นโทษ นี่เพราะสิ่งที่เป็นคุณมันก็ว่าเป็นโทษซะ สิ่งที่เป็นโทษมันก็ว่าเป็นคุณซะ มันเห็นว่าเป็นคุณไง เป็นคุณกับการมักใหญ่ใฝ่สูง เป็นคุณกับการกระทำอย่างนั้น มันเห็นว่าเป็นคุณ มันถึงได้ตกอับไง มันจะตกอับต่อเมื่อมันเห็นผิดเป็นโทษ เพราะมันเห็นผิดเป็นโทษ

มันไปทำแต่ความผิดอย่างนั้น มันจะเป็นคุณขึ้นมาได้อย่างไร นี่มันเห็นผิดเป็นโทษ เห็นผิดเป็น ถูก มันไปทำอย่างนั้น มันจะดีขึ้นมาได้อย่างไร

เพราะเหตุ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุนะ ถ้าเหตุมันสมบูรณ์ เหตุมันจริงจึงขึ้นมา มันต้อง ให้ผลเป็นความจริงทั้งนั้น ถ้าเห็นผิดเป็นโทษ เห็นผิดเป็นถูก มันจะเป็นจริงขึ้นมาได้อย่างไร แล้ว ถ้าเห็นผิดเป็นถูกแล้วก็ยังถือว่าความผิดอันนั้นเป็นคุณของตนอีก นี่ไง ถ้าอย่างนั้นมันก็ตกอับ พอมันตกอับ มันตกอับ มันเผาผลนในใจ มันเผาผลนในใจอยู่แล้ว ถ้ามันเผาผลนในใจอยู่แล้ว สิ่งนี้ มันจะเป็นคุณ เป็นคุณมาจากไหน ถ้าสิ่งที่เป็นคุณมันไม่เป็นคุณขึ้นมา ถ้ามันไม่เป็นคุณขึ้นมา ผู้ที่ใฝ่ใจ ผู้ที่มีคุณธรรม ผู้ที่จะประพฤติปฏิบัติเพื่อความเป็นธรรม มันต้องมีศีล ต้องมีสมาธิ ต้องมีปัญญา ต้องรู้จักคัดแยก อะไรที่ไม่ดีมันต้องไม่ทำ อะไรที่ไม่ดีต้องคัดออก

เพราะสิ่งที่ทำแล้ว นี่ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ ในเมื่อมันมีเหตุแล้ว เหตุที่การกระทำแล้ว แล้วบอกว่าไม่มีผลได้อย่างไร ในเมื่อมันทำลงไปมันก็เป็นบาปอกุศลอยู่แล้ว มันจะเป็นคุณได้ อย่างไร ถ้ามันเป็นคนขึ้นมาไม่ได้แล้ว แล้วมันจะเข้าสู่สัจธรรมได้อย่างไร มันก็เป็นมิจฉาไปสิ มัน เป็นมิจฉามันก็ออกนอกทางทั้งนั้น มันไม่เข้าทางหรอก

ถ้ามันจะเข้าทาง เห็นไหม เข้าทางมันต้องมีศีล มีสมาธิ มีปัญญา ถ้ามีเข้าทางขึ้นมา นี่ เห็นผิดเป็นผิด เห็นถูกเป็นถูก ถ้าถูกก็คือถูก ผิดก็คือผิด ถ้าผิดแล้วมันไม่เตะ มันเตะไม่ได้ ถ้ามันเตะแล้วมันจะทำให้จิตดวงนี้เศร้าหมอง เศร้าหมองแล้วมันก็จะตกอับ ตกอับเป็นตกยาก ตกยากแล้วมันก็อยู่ในใจนั้น

ถ้ามันจะทำให้มันพ้นจากการตกอับ มันก็ต้องมีคุณธรรมขึ้นมา ต้องมีคุณธรรมขึ้นมา มันต้องมีศีล ถ้ามีศีลขึ้นมาแล้ว เห็นไหม มีศีลมันก็เป็นสัพปาเย ๔ นี่มีทิวี่เสมอกัน ความเห็น เสมอกัน ถ้าทิวี่เสมอกันความเห็นเสมอกัน มันก็เข้ากันได้ เพราะอะไร เพราะเราจะประพฤติ ปฏิบัติ เราก็ก้าวหาครูบาอาจารย์ที่ลงใจ ถ้าแสวงหาครูบาอาจารย์ที่ลงใจ เห็นไหม คนอื่นเขาก็แสวงหาเหมือนกัน ถ้าแสวงหาเหมือนกันมันก็เป็นสังคัม มันก็เป็นสังฆะ ถ้าเป็นสังฆะขึ้นมาแล้ว มันก็ต้องปฏิบัติเหมือนกัน

ถ้าปฏิบัติไม่เหมือนกัน ทิวี่ไม่เสมอกัน มันจะอยู่กันอย่างไร ทิวี่แตกต่างกันจะอยู่กันได้อย่างไร เพราะความเห็นแตกต่าง เพราะทิวี่แตกต่างกัน มันถึงเป็นนानาสังवास นานาสังवासเพราะ ความเห็นที่แตกต่าง นี่ถือศีลต่างกัน ทุกๆ อย่างต่างกัน มันก็เป็นนานาสังवास

ถ้าเป็นสังวาสเดียวกันมันก็ต้องเสมอกัน ถ้ามันเสมอกันมันก็เป็นทิวเหมือนกัน ทิว ความเห็นที่เหมือนกัน ถ้าทิวความเห็นที่เหมือนกันมันก็จะเสมอกัน ถ้าเสมอกัน ถ้ามีสติปัญญา มันมีเหตุผลที่ดี เหตุผลที่ดีมันจะทำให้จิตใจนี้ตกอับไปไหนได้ นี่ไง ถ้าจิตใจมันไม่ตกอับขึ้นมา เห็นไหม มันก็จะเชิดหัวขึ้น มันก็จะพัฒนาขึ้น มันพัฒนาขึ้นมันก็ต้องทำจิตใจของเราให้มันดี งามขึ้นมา

ถ้าดีงามขึ้นมา เริ่มต้นปฏิบัติมันจะปฏิบัติตรงนี้ ปฏิบัติที่ทิวมานะ ปฏิบัติที่ความเห็นใน หัวใจนั้น ถ้าปฏิบัติที่ความเห็นในหัวใจนั้น เห็นไหม เพราะเรามาประพฤติปฏิบัติ เราค้นคว้า หาใจของตน ถ้าค้นคว้าหาใจของตน ถ้าค้นหาเจอ ฉะนั้น เราค้นหาหัวใจเราไม่เจอใจ แต่เรามี ศรัทธามีความเชื่อ เพราะเรามีศรัทธามีความเชื่อเราถึงได้แสวงหา แต่ความเชื่อ ความเชื่อมั่น แก่กิเลสไม่ได้ แล้วถ้าแก่กิเลสไม่ได้ เห็นไหม แล้วถ้าจิตใจที่ตกอับด้วย ตกอับเนี่ยพอความ ความเชื่อ ความเชื่อที่มันตกอับ สุดท้ายแล้วมันจะลงเป็นเทวทัต พอเทวทัตขึ้นมา เห็นไหม เพราะอะไร เพราะนางวิสาขา มาคารวะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มาคารวะพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ นี่มาถึงก็ถามหาแต่พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ แสวงหาแต่พระอานนท์ ทำไมไม่เคยเห็นหัวเราเลย ไม่เคยเห็นหัวเราเลย ต้องการให้เขาเห็นหัว อยากจะให้เขาอมรับ

เท่านั้นเอง เกิดทิวมานะขึ้นมา เกิดการกระทำขึ้นมา เกิดการแตกแยกขึ้นมา นี่สำคัญตน ทำขึ้นมาจนเป็นเทวทัตขึ้นมาจนได้ ทำแหลกเหลวไปหมดเลย นี่ เพราะอะไร ก็เพราะทิวมานะ อย่างเดียว อยากให้เขารู้จัก อยากให้เขาถามตัวเราว่า ฉันชื่อเทวทัตนะ ไม่รู้จักฉันหรือ ฉัน เทวทัตนะ ก็แค่นั้น แต่ แต่ด้วยจริตนิสัย ความพอใจ พอใจอย่างนั้น ถ้าพอใจอย่างนั้น ทำ ตัวอย่างนั้น พอทำตัวอย่างนั้นมันก็เสียหายไปอย่างนั้น ถ้าเสียหายไปอย่างนั้น เห็นไหม นี่ในวง ศาสนา ถ้าวงศาสนาที่เขาสร้างอำนาจาสนากันมา

แต่ถ้าเป็นสังคมของเรา อยู่ที่ผู้รับผิดชอบ ถ้ารับผิดชอบ ถ้ามีสิ่งใดเกิดขึ้นอย่างใด ต้อง ตัดสินให้มันเป็นธรรมๆ ขึ้นมา เพราะเวลาคนประพฤติปฏิบัติ ทุกคนก็เรียกร้องแต่ความเป็น ธรรม เรียกร้องแต่ความเป็นธรรมนะ แล้วธรรมจากข้างนอก ธรรมจากข้างใน ธรรมจากข้าง นอก เห็นไหม ธรรมจากข้างนอกก็สังคม ธรรมจากข้างในก็หัวใจของเรา ก็มันผิดอยู่ต่างๆ อย่างนี้ ก็มันทำอยู่อย่างนี้ ทำไมมันทำได้ แล้วคนอื่นยังทำไม่ได้ มันไม่ได้ก็ต้องไม่ได้เหมือนกัน หมด ได้ก็ได้เหมือนกันหมด

เห็นไหม ดูลิ เวลาของได้มา เราอยู่กับหลวงตาอีกล่ะ เราเป็นคนโดนเอง ได้สิ่งใดมา เพราะของมันเยอะมาก เราก็แจกเลย ท่านเรียกกลับไปเลย พระก็องค์ เอ้าสิบแปด สิบแปด

แล้วท่านแจกยังงี้ เอ้า ผมก็แจกเท่าที่แจกได้ ที่เหลือคนที่ทำยาก็ไม่ได้ โห ท่านบอกว่านี่จิตใจมันหยาบ มันต้องแบ่งครึ่งสิ นี่ต้องแบ่งครึ่งทั้งนั้น ต้องให้ได้เท่ากัน ต้องให้ได้เสมอกัน

นี่โดนเอง เราโดนมาเยอะมากเรื่องแจกอาหารที่วัดป่าบ้านตาดเนี่ย เราโดนมาเยอะมาก เพราะนิสัยอยากทำนี่แหละ มีอะไรก็เข้าไปทำหมด แล้วโดนกวักมือเรียกเข้ามาทันทีเลย ท่านทำยังงี้ กระผมทำอย่างนี้ครับ ท่านใส่หางย้อๆ นี่ไง แม้แต่การอยู่การกินท่านยังให้เสมอภาคเลย นี่เวลามีปัญหาขึ้นมาให้แจกจากท้ายขึ้นมาก่อน ให้แจกเนรขื่นมาก่อน นี่ถ้าของมันน้อย นี่ความเป็นอยู่ยังต้องเสมอภาค แล้วไอ้เรื่องทูลฎีกานะนี่มันเป็นอีกเรื่องหนึ่งนะ มันเพราะเห็นผิดเป็นถูก มันถึงทำให้จิตตกอับ

แล้วตกอับไปแล้วเนี่ย มันตกอับเพราะการกระทำอันนั้น แต่ไม่ได้ดูว่ามันตกอับเพราะการกระทำอันนั้น มันไปตกอับเพราะทำไมมันเป็นอย่างนั้น เหมือนเทวทัต ทำไมนางวิสาขา ถามหาแต่พระโมคคัลลานะ ทำไมนางวิสาขา ถามหาแต่พระอานนท์ ทำไมไม่เคยถามเทวทัตเลย ทำไมไม่ถามเทวทัตเลย ถ่าลองทำคุณงามความดีสิ กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมมันหอมทวนลม เขามาเขามาตั้งแต่บ้าน เขาตั้งใจมาตั้งแต่บ้านแล้วเขาจะมาหาใคร เพราะเขารับรู้มาตั้งแต่บ้านแล้ว ไอ้ที่เรามาถึงเราคิดเอาเองไง เพราะเขามาเราต้องเสมอกัน โอ้ ต้องถามหาถึงเราๆ แล้วก็แสดงให้เขาเห็น พยายามทำให้เขาเห็น เป็นอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไรนะ เราเห็นมาเยอะ

เราเห็นมาเยอะแล้วเนี่ย สิ่งที่เขาเป็นมันส่วนที่เขาคือ เป็น เห็นมาเยอะ แล้วประสาสายตาของโลกเขามองกันอย่างนั้น มองแต่คนที่เด่น มองแต่คนที่เขาเข้าไป ประสาเรานะเข้าไป ประจบสอพลอเขานั่นแหละ เขามองแต่คนที่ประจบ สอพลอ จอเลาะ เขาจะเห็นอย่างนั้น แล้วว่าพระองค์นี้ดี นี่คือการเห็นของโลก ความเห็นของโลก เขาไปวัดไปวา เขาอยากให้พระต้อนรับ เขาอยากให้พระต้อนรับ อยากให้พระดูแลเขา ไอ้พระก็ไปต้อนรับเขา ต้อนรับเขาเป็นหน้าที่ที่ห่อ เป็นหน้าที่ที่ห่อ เขามีหน้าที่ของคนอื่นอยู่แล้ว ไม่ใช่ให้ไปต้อนรับ นี่แล้วก็ชอบอย่างนั้น

นี่ไง มันมีมาตั้งแต่สมัยพุทธกาล แล้วมันก็มีมาตั้งแต่เราออกเที่ยวมา เราเห็นอย่างนี้มาเยอะ เพียงแต่ไม่พูดหน้าไมค์เท่านั้น เห็นมาเยอะ เห็นมาเยอะแล้วมันเป็นสิ่งที่ไม่น่ามีไม่น่าเป็น ไม่น่ามีไม่น่าเป็นเพราะอะไร เพราะเราประกาศตนกันว่าเราเป็นพระกรรมฐาน เรามาเพื่อชำระล้างกิเลส เราเห็นภัยในวัฏสงสาร เราเห็นภัยในวัฏสงสารเราถึงได้มาบวชเป็นพระ แล้วเวลาบวชเป็นพระขึ้นมาแล้วก็หาครูบาอาจารย์องค์ที่เราลงใจ แล้วองค์ที่เราลงใจแล้ว แล้วเราก็อยากจะประพฤติปฏิบัติ อยากจะพ้นจากทุกข์ อยากจะพ้นจากกิเลส การอยากจะพ้นจากกิเลส

เราต้องปราบปรามกิเลส เราต้องต่อสู้กับมัน ถ้าเราไปยอมจำนนกับมัน เห็นผิดเป็นถูก มันก็ทำให้จิตใจตกอับ

จิตใจตกอับนะ จิตใจ เห็นไหม จิตใจ สิ่งที่เป็นพระ เป็นพระจิตใจมันต้องรื่นเริง มันต้องอาหาหาญ มันต้องแจ่มแจ้ง จิตใจมันต้องใสสะอาด เห็นไหม จิตเดิมแท้ที่ส่องไสๆ เราต้องหาความส่องใส หาความสะอาดบริสุทธิ์ในหัวใจของเรา ถ้าเราทำอย่างนั้น เออ เราเป็นพระด้วยกัน เราเป็นพระด้วยกัน เราเป็นพระกรรมฐาน เราเป็นพระปฏิบัติด้วยกัน ที่เรามาปฏิบัติกันอยู่เนี่ย เราพยายามแสวงหาเนี่ย แสวงหาจิตเดิมแท้ที่ส่องใส ขอให้จิตเดิมแท้ที่ส่องใส มันหมองไปด้วยอุปกิเลส มันหมองไปด้วยกิเลสยังงี้ เราก็ต้องแก้ไข เราก็จะมากะทำกัน ให้มันส่องใส ให้มันเป็นสัจจะ ให้มันเป็นความจริง

ไอ้มันไม่ได้สัจจะนี่ เวลามันไม่สัจจะนี่ มันไหลไปเห็นผิดเป็นถูก มันก็ตกอับ เศร้าหมอง น้อฉล แล้วก็สอพลอ แล้วทางโลกก็..อูย ดีเนาะ ท่านมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ท่านต้อนรับดี ท่านดูแลเราดี ไอ้ดูแลนี่มันก็ดูแลกิเลส เอากิเลสมาจากบ้าน แม่่ง ภูเขากิเลสมา แล้วภูเขากิเลสก็ต้อนรับกัน แล้วกิเลสก็ต้อนรับกิเลส นี่มนุษยสัมพันธ์ดี มนุษย์สัมพันธ์ไม่ใช่ธรรมสัมพันธ์

ธรรมสัมพันธ์นะ ในสมัยพุทธกาล เห็นไหม มีโยมไปวัด ไปถึงวัดนี้เงียบสงัดหมดเลย หาพระไม่เจอสักองค์ พอดีไปเจอผู้อุปัฏฐากวัด เขาบอกว่าจะมาทำไม มหาพระ มหาพระให้เคาะระฆังสิ พอเคาะระฆัง พระต่างองค์ต่างออกมาจากที่ที่อยู่ของตน ที่ที่อยู่ของตนที่สงบสงัด ใจ โยมที่ไปเห็นเข้าตกใจ โอ้ พระที่นี้ไม่ถูกกันแล้วเนาะ โห พระที่นี้ทะเลาะกัน โอ้ เรามาที่นี่ เรามาเพื่อธรรม นี่ก็เก็บภาพนั้นแล้วไปฟ้ององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บอกไปที่วัดนั้นมา พระเขาไม่ถูกกัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์เลย นั่นละพระแท้ พระที่เขาพาเพื่อประพฤติปฏิบัติของเขาๆ จะปฏิบัติอย่างนั้น เขาไม่มาสอพลอโยมหรอก เขาไม่มาสอพลอ เขาไม่มามนุษย์สัมพันธ์ ไอ้นั้นมันการตลาด ไอ้นั้นมันพระตลาด

นี่ไง ในสมัยพุทธกาลมันก็มี มันมีมาตั้งแต่สมัยพุทธกาล มันไม่ใช่สมัยนี้ ถ้ามันมีมาตั้งแต่สมัยพุทธกาลเห็นไหม แล้วนี่เราดูตงค์มาเราเจอเรื่องนี้มา แปลก เจอเรื่องอะไรมาที่มันฝังใจๆ มาเนี่ย พยายามจะไม่ให้มันเกิดขึ้น พยายามจะป้องกัน แล้วถ้ามันมีขึ้น แหม มันแทงใจมาก มันแทงใจมากนะ ฉะนั้น ถ้ามันจะตกอับมันก็ตกอับเพราะเห็นผิดเป็นถูก

ถ้าเห็นถูกเป็นถูกใช้ไหม เห็นนี่ชื่อตรงกับสัจธรรมนี้ เราจะทุกข์จะยากมา มันอยู่ที่อำนาจาสนาบารมี เห็นไหม เราอยู่กับครูบาอาจารย์มานะ ท่านบอกเราบารมีชี้ทุกข์ชี้เรา

บารมีชี้ทุกชี้ขี้ยากเนาะ นี่เราก็อายุหาภิกษุประสาเรา คือว่าอยู่ในศีลในธรรม แล้วท่านก็อยู่ของท่านด้วยศีลด้วยธรรมนะ นี่เราบารมีชี้ทุกชี้ ท่านพูดของท่าน แต่ แต่ไม่ทุกชี้ไม่ร้อน เราบารมีชี้ทุกชี้วะ ไม่เห็นมี ก็บิณฑบาตได้ตามมีตามได้ เราบารมีชี้ทุกชี้

แต่ไอ้พวกที่มีบารมี เห็นไหม เนี่ย อู๋ย เทศนาว่าการเพ้อเจ้อ พยายามเอาอกเอาใจญาติโยม เสร็จแล้วก็เนี่ยไปถึงสุดท้ายก็ไปเสียทั้งนั้น สุดท้ายแล้วก็ไปเสีย ทำให้ศาสนาหมองมัวด้วยสุดท้ายแล้วเพราะมันเป็นเรื่องโลก ๆ มันไม่ใช่เรื่องอะไรถึงงามเลย แต่ชอบ ช้อบชอบ ชอบมาก ๆ เนี่ยเสร็จแล้วมันไม่เป็นจริงเลย สุดท้ายก็ทำให้เสียหายไ้

เราเคยอยู่กับครูบาอาจารย์มา บารมีชี้ทุกชี้เนาะ เรามันบารมีชี้ทุกชี้ เราชี้ทุกชี้ชี้ยาก แต่ชี้ทุกชี้ชี้ยากมันรื่นเรียงอาหาญ ชี้ทุกชี้ชี้ยากนี่มันไม่มีต้นทุน เราศากยบุตร เราเป็นพระ เราชื่อตรงกับธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บริษัท ๔ เขาก็เป็นศากยบุตรเหมือนกัน เนี่ยเขาเป็นบริษัท ๔ เขาทำบุญตามหน้าที่ของเขา เขาทำของเขาด้วยสะอาดบริสุทธิ์นะ ไอ้เราก็อสะอาดบริสุทธิ์เพราะเราเป็นศากยบุตรเหมือนกัน เนี่ยบริษัท ๔ เราเป็นภิกษุ บิณฑบาตเป็นวัตร เราชี้ทุกชี้ชี้ยากก็ชี้ทุกชี้ชี้ยากด้วยอำนาจวาสนาของตน แล้วมันทำอะไรมันก็ถูกต้องดีงามไปทั้งหมด เห็นไหม ถึงที่สุดแล้วถ้าจิตใจผ่องแผ้ว จิตเต็มแท้นี้สว่างไสว จิตเต็มแท้ ๆ นี้สว่างไสวของมัน แล้วเราไม่โพลไปหยิบไปจับ ไปเอาสิ่งที่เห็นผิดเป็นถูก เห็นกระแสโลกแล้วไปกับเขา ไร้สาระ ไร้สาระมาก ๆ

นี่ให้มันเป็นจริงเป็นจังเราขึ้นมา เพื่อประโยชน์กับเรานะ ไม่ให้จิตมันตกอัป จิตมันตกอัปเพราะมันไปหยิบไปฉวย จะไปจับสิ่งที่ผิด ๆ มันก็จะตกอัป มันก็จะเศร้าหมอง ไปหยิบไปฉวยเอาสิ่งที่สะอาดบริสุทธิ์ดีกว่า นี่สิ่งที่มันเป็นสัจจะเป็นความจริง สิ่งที่เป็นสัจจะเป็นความจริง เห็นไหม นี่บารมีชี้ทุกชี้ แต่ออาชาไนย รื่นเรียง อาหาญ อยู่ด้วยคุณธรรม อยู่ด้วยความภูมิใจ อยู่ด้วยความสุข นี่เป็นพระแท้ ๆ เป็นพระแท้ ๆ เพราะเป็นพระแท้ ๆ บุษขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมวินัยนี้ไว้ แล้วเราทำของเราเพื่อประโยชน์กับเรา นี่ประโยชน์กับเรานะ

นี่ฟังธรรม ทำไมต้องฟังธรรม ฟังธรรมเพราะจิตมันลอกแลก จิตมันจะคิดของมัน เห็นถูกเป็นผิด เห็นคุณเป็นโทษ แล้วมันจะเอาแต่ภาษาใจของมันไป เราทำของเรา ฟังธรรม ๆ เตือนหัวใจไว้ ถ้าเตือนหัวใจไว้ คำใดคำหนึ่ง คำเดียวพอ ที่มันแทงใจ ๆ สิ่งนั้นมันแทงใจเรา นี่แทงใจเราแล้วเราถูก เราเป็นจริงหรือไม่เป็นจริง นี่กาลามสูตรไม่ให้เชื่อ นี่ ๆ หลวงพ่อเพ้อเจ้อคนเดียว พูดไปอยู่คนเดียว เราไม่มีใครเป็นเลย ทุกคนสะอาดบริสุทธิ์หมด ทุกคนเป็นคนดี

หมดเลย เห็นไหม นั่นก็กาลามสูตร ไม่ให้เชื่อ ไม่ให้เชื่อ ไม่ให้หลงใจ แล้วฟังธรรมเพื่อเตือน
หัวใจ ฟังธรรมเพื่อธรรม เอวัง